

νωθούνται τα ποιήματα του Σωτήρη Σκίπη, του Λέοντα Κουκούλα, του Ν. Πετιμεζά Λαύρα και τελευταίο το «Εν πόλει της Οσροηνής» του Κ. Π. Καβάφη που κλείνει τη σελίδα ως συμπλήρωμα.

ΟΙ ΑΝΕΡΧΟΜΕΝΟΙ ΝΕΟΙ ΠΟΙΗΤΕΣ

Τους νέους ποιητές που είχαν ξεκινήσει κυρίως, αλλά όχι και αποκλειστικά, από τη Μούσα στην περίοδο 1923-1926, τους παρακολουθούμε να αγωνίζονται στη συνέχεια να στήσουν ένα άλλο δικό τους περιοδικό, όπως το *Εμείς* που κυκλοφορεί μόνο δύο τεύχη και τα *Νέα Γράμματα* (1924), οκτώ τεύχη. Εν πάση περιπτώσει κανένα περιοδικό αυτή την περίοδο δεν μπόρεσε να κρατηθεί πέρα από ένα χρόνο, με συνέπεια να μη δημιουργεί παράδοση στον χώρο.

Έτσι η περίοδος αυτή εκφράζεται μάλλον από τους παλαιότερους ποιητές: τον Βάρναλη που αρχίζει να δημοσιεύει αποσπάσματα από το έργο που δουλεύει, τους Σκλάβους πολιορκημένους –σαφής παραπομπή στον Σολωμό–, και τον Σικελιανό που γράφει το ποίημα «Θεσσαλία» και την Ωδή στον Βαλαωρίτη. Ποιήματα με ενδιαφέρον δημοσιεύονται από τον Μαλακάση, τον Πορφύρα, τον Μελαχρινό, τον Γκόλφη, τον Καρθαίο, τον Λαπαθιώτη, τον Φιλύρα, τον Γιοφύλλη, τον Ουράνη.

Οριακό ωστόσο και κρίσιμης σημασίας κείμενο είναι «Το τραγούδι των προσφύγων» του Παλαμά, που παραμένει ανοιχτός, έτοιμος και ενεργός στα μεγάλα εθνικά γεγονότα. Το ποίημα δημοσιεύεται τον Ιανουάριο του 1923 στη Μούσα²⁶ και έχει ως μότο τους στίχους:

... Για την καινούργια γένα,
π' όλο την περιμένουμε κ' όλο κινάει για να 'ρθη
κι όλο συντρίμμι χάνεται στο γύρισμα των κύκλων²⁷

Πρόκειται για ένα όραμα το οποίο φαίνεται να εκκρεμεί στη συνείδηση των ανθρώπων της γενιάς του Παλαμά, που πίστευαν και επιδίωκαν μια γενικότερη αναγέννηση της ζωής του έθνους και την ελπίδα ότι θα την πραγματοποιήσει η επερχόμενη γενιά. Το ποίημα αρχίζει με τα ακόλουθα:

26. Έτος Γ', τεύχ. 6/30, σ. 93-94, σε υποσημείωση η χρονολογία γραφής: 3/11/1922.

27. Από την ποιητική συλλογή *Βωμοί* («Οι Πατέρες»), 1915.

